

A ...városi Ítéltábla dr. Kun Judit ügyvéd (címe) ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű, III.rendű felperes neve (III. rendű felperes címe) III. rendű felperesnek,... jogi előadó által képviselt Készenléti Rendőrség (1101 Budapest, Kerepesi út 47-49). I. rendű, ... jogtanácsos által képviselt Budapesti Rendőr-főkapitányság(1139 Budapest, Teve utca 4-6.) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. november 30. napján meghozott, 40.P.22.468/2009/28. számú ítélete ellen a felperesek részéről 30. és 32. sorszám, a II. rendű alperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

A le nem rótt 189.000 (Száznyolcvankilencezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az I., II. és III. rendű felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a személyes szabadsághoz és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogukat.

Kérték, hogy a bíróság kötelezze az I. és II. rendű alpereseket személyenként járó 400.000-400.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2008. április 11. napjától a kifizetésig járó kamatainak megfizetésére.

Előadták, hogy ...-én Budapesten, a rendőrség által tudomásul vett békés demonstráción vettek részt, melyet a rendőrség 21 óra körüli időben a ... téren felosztatott. Felhívásra a demonstráció helyszínét megkísérelték elhagyni, azonban

az alperesek állományába tartozó rendőrök ezt részükre nem engedték. Ezt követően igazoltatásra került sor és előállították őket, mintegy 7 órán keresztül. Esetükben az előállítás indokolatlan volt és nem volt jogszerű, ezen kívül indokolatlan volt az I. és II. rendű felperesek megbilincselése is. Az indokolatlan előállítás mindegyiküket lelkiileg megviselte, ami nem vagyoni hátrányt okozott a számukra.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében kérte a felperesek keresetének elutasítását. Hivatkozott arra, hogy a Fővárosi Bíróság 20.K.33.170/2008/24. számú ítéletében megállapította, hogy a demonstráció felosztatása nem volt jogellenes. A szervező a demonstrációt csak 2008. április 8-án jelentette be, és kifejezésre juttatta azt a célt is, hogy ez a bejelentési mód egy jogtechnikai kísérlet. Az osztatás előtti első felszólítás azon része, mely a kijelölt elvonulási útvonalat jelölte meg a ... téren, a körforgalomban hangzott el, mely három alkalommal történt, ezért mindenki tudomást szerezhetett arról, hogy a rendezvény jogellenesnek minősül. Sem a szervező, sem a helyszínen maradt, intézkedés alá vont tömeg nem kísérelte meg a távozást a felszólítást követően. Az elvonulás útvonalát a Készenléti Rendőrség a BRFK utasítására a ... út irányába biztosította, mely magában foglalta a ... utca és a ... rakpart irányába történő elvonulás lehetőségét is. Az eltávozási útvonal kijelölése során az eltávozási irány a helyszínt nem ismerők számára is kiismerhető kellett hogy legyen, mivel a rendőri erők által csak az elvonulási útvonal iránya nem volt lezárva a helyszínen. A rendőri erők elhelyezkedéséből mindenki számára felismerhető volt a távozás iránya. A téren maradt mintegy 100 fős tömeg tagjai a szétszórásra irányuló rendőri felszólításnak nem tettek eleget, a rendőri utasításnak nem engedelmeskedtek és a helyszínen maradtak. Erre tekintettel jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség miatt a Készenléti Rendőrség műveletirányítója utasítást adott az igazoltatások és az előállítások foganatosítására, majd elrendelte a téren maradt tömeg körbezárását. A rendőrséget intézkedési kötelezettség terhelte, mivel a jogszerű rendőri felszólításnak a helyszínen levő tömeg egy része az elvonulásra rendelkezésre álló idő alatt nem tett eleget. A Készenléti Rendőrség ezért jogszerűen kezdte meg a helyszínen maradó tömeggel szemben az intézkedést. A közrend és a közbiztonság védelme érdekében szükség volt az igazoltatottak személyazonosságának megállapítására. Az ellenszegülés megtörése érdekében az előállítás során a Készenléti Rendőrség kényszerítő eszközt alkalmazott. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani, jelen esetben a tömeg visszatartásától. A felperesekkel szemben a szabálysértés gyanúja megalapozott volt, ezért elfogásuk és előállításuk is indokoltnak és jogszerűnek tekinthető. Az I. és II. rendű felperesekkel szemben foganatosított bilincselés is jogszerűnek minősül a gyorsbilincs alkalmazása mellett is, mert annak használata nem tilalmazott. Kifejtette, hogy az a tény, hogy a szabálysértési bíróság a felelősséget nem állapította meg, a perben eljáró bíróságot nem köti. A szabálysértési felelősség megállapításának hiánya alapján nem állapítható meg a terhére kirívó és nyilvánvaló tévedés, és önmagában az a tény, hogy az alperes a felperest szabálysértés elkövetésével gyanúsította, személyiségvédelmi igényt nem alapozhat meg, és kártérítési felelősség alapjául sem szolgálhat. Hangsúlyozta, hogy a tömegosztatást

a BRFK rendelte el, melyet a Készenléti Rendőrségnek kötelessége volt végrehajtani.

A II. rendű alperes szintén a felperesek keresetének elutasítását indítványozta. Előadta, hogy az oszlatás csak a balesetveszély elhárítása érdekében vált szükségessé, a BRFK biztosításparancsnoka ezt követően adott utasítást a Készenléti Rendőrség műveletirányítójának a tömegoszlatás megkezdésére. Ez a körülmények mérlegelése alapján jogszerű volt, ennek ellenkezőjét bíróság nem állapította meg. Rámutatott arra, hogy azért kényszerült lezárni a ... gépjármű forgalmát, mert a demonstrálók akadályozták a közúti közlekedés rendjét, veszélyeztették az élet- és vagyonbiztonságot azzal, hogy az úttesten vonultak. Téves az az érvelés, miszerint a rendőrség biztosította volna a demonstrációt, ezért zárta le a hidat a forgalom elől. Hangsúlyozta, hogy az oszlatás megkezdésére adott utasítás időpontjában a ... téri rendezvény megtartására vonatkozó bejelentés még meg sem érkezett a rendőrségre, ezért a demonstráció nem minősült bejelentettnek. Tekintettel arra, hogy a tömeg nagyobbik része a felszólításra a helyszínt elhagyta, nem fogadható el az a hivatkozás, hogy a felperesek el kívánták hagyni a helyszínt, de idő hiányában erre nem volt lehetőségük. Ezt támasztja alá az is, hogy csak 44 főt állítottak elő, holott a hídon sokkal nagyobb számban vettek részt a demonstrálók. A rendőri jelentések szerint a szabálysértést az abbahagyásra történt felszólítás után is folytatták. A BRFK állományába tartozó rendőrök az általuk foganatosított eljárási cselekményeket a jogszabályokban foglaltaknak megfelelően látták el. Ilyen körülmények között a terhére jogellenes magatartás nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperesek személyes szabadsághoz, emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a felpereseket elfogta, megbilincselte és előállításra átadta a II. rendű alperesnek.

Megállapította továbbá, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperesek személyes szabadsághoz, emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a felpereseket előállításuk során fogva tartotta.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek 15 napon belül 300.000-300.000 forintot és ezen összegek után 2008. április 12. napjától a kifizetésig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Kötelezte továbbá a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek 15 napon belül 300.000-300.000 forintot és ezen összegek után 2008. április 12. napjától a kifizetésig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felpereseknek 15 napon belül 100.000-100.000 forint ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget.

A 108.000 forint le nem rótt illeték viseléséről úgy határozott, hogy azt a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 84. § (1) bekezdésének e) pontját, 339. § (1) bekezdését, 355. § (1) és (4) bekezdéseit, az 1993. évi XXI. törvénnyel kihirdetett Emberi Jogok Európai Egyezményének 5. Cikkét, az Alkotmány 55. § (1) bekezdését, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXIV. törvény (Rtv.) 13. § (1) bekezdését, 15. § (1), (2) bekezdéseit, 17. § (1) bekezdését, 33. §-át, a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény 76. § (1) bekezdésének a) pontját.

Az alperesek által hivatkozott közigazgatási perben született ítéletben foglaltakra tekintettel megállapítható volt, hogy az I. rendű alperes intézkedései közül a tömeg feloszlatása és a körbezárt résztvevők igazoltatása nem volt jogellenes, mivel a meghozott ítéletben foglaltak felülbírálatára nem volt lehetőség.

Megállapította továbbá, hogy a vonuló tömegnek hozzávetőlegesen 10 perce volt arra, hogy a ... teret a rendőrség által kijelölt egyetlen útvonalon elhagyja. Álláspontja szerint ilyen rövid idő alatt a felpereseknek nem róható fel, hogy nem sikerült a helyszínt elhagyni, és a körbezárt területen rekedtek. A DVD felvételek alapján megállapítható volt, hogy az I. és II. rendű felperesek az igazoltató rendőrökkel együttműködtek, melyet az alperesek sem cáfoltak.

A felvételek alapján arra következtetett, hogy mivel a felperesek az abbahagyásra irányuló felszólítás után is a téren maradva folytatták a demonstrációt, az előállítás jogszabályi alapja formálisan megvolt. Az is látható azonban a felvételeken, hogy a demonstráció folytatása ténylegesen a helyszín elhagyásának elmulasztásából volt következtethető. A tömeg létszámára és a helyszín sajátosságaira tekintettel nem volt a felperesek terhére róható, hogy a helyszínt nem tudták elhagyni. A képeken az is látszik, hogy a kijelölt útvonal felé tart az I. rendű felperes, de irreálisan rövid idő állt rendelkezésére a tér elhagyására. A felperesek ellenállást nem tanúsítottak, és a rendőri intézkedés során is kifejezetten együttműködők voltak.

Arra következtetett, hogy az I. rendű alperes anélkül csorbította a felperesek személyes szabadságát és alkalmazott velük szemben a bilincselést és előállítást, hogy arra az intézkedés érdekében ténylegesen szükség lett volna. Függetlenül attól, hogy az intézkedő rendőr nem köteles és jogosult a feloszlítás során az intézkedés alá vontak egyéni felelősségét vizsgálni, nem magyarázható az, hogy miért került sor a felperesek előállítására. A célszerű intézkedés mérlegelése miatt volt elvárható, hogy a rendőrséggel együttműködő, békés felpereseket elengedjék.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes esetében azt vizsgálta, hogy az I. rendű alperes által megkezdett és a fentiek szerint indokolatlan személyes szabadságot korlátozó intézkedését a továbbiakban indokoltan tartotta-e fent. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az volt megállapítható, hogy az előállított felperesek fogva tartásuk során sem viselkedtek másként mint a korábbiakban. Együttműködő és

nyugodt viselkedésük, okirataik rendben találása miatt fogva tartásuk ilyen hosszú ideig indokolatlan volt. Ezért az arányosság és szükségesség elve a II. rendű alperes esetében is sérült.

Mindkét alperes vonatkozásában megállapította a személyes szabadsághoz és emberi méltósághoz fűződő jogok megsértését. A személyhez fűződő jog megsértése az I. rendű alperes esetében a bilincseléssel történt, a II. rendű alperes esetében az emberi méltóság megsértését az elsőfokú bíróság abban látta megvalósulni, hogy kifejezetten hosszan tartotta fogdában a felpereseket, holott arra a felperesek semmilyen okot nem adtak. A személyes szabadság nyilvánvalóan eltúlzott időtartamú korlátozása a felperesek emberi méltóságát is sértette, mert életvitelüket alapos ok nélkül gátolta.

Az elsőfokú bíróság a felperesek nem vagyoni kártérítési igényét is alaposnak ítélte, mert őket a perbeli események lelkiileg megrázták és félelemérzet alakulhatott ki náluk, ami külön bizonyítás nélkül, köztudomású tényként is elfogadott módon nem vagyoni hátrányt eredményez. Eerre tekintettel a felperesek részére személyenként és alperesenként a 300.000 forint nem vagyoni kártérítési igényt nem tartotta eltúlzottnak azzal, hogy a felpereseknek a kárban való közrehatása fel sem merült.

A perköltségről a Pp. 78. §-a alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I., II., III. rendű felperesek, valamint a II. rendű alperes éltek fellebbezéssel.

A felperesek fellebbezésükben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását azzal, hogy a II. alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét valamennyi felperes esetében 400.000 forint és ennek 2008. április 11. napjától a kifizetési járó késedelmi kamataira emelje fel a másodfokú bíróság.

Hivatkoztak arra, hogy az eredeti kereseti kérelmüket módosítva, a nem vagyoni kártérítési igényüket 400.000 forintra felemelték. Álláspontjuk szerint a következetes joggyakorlat lehetővé teszi magasabb kártérítési összeg megítélését is a hasonló jellegű ügyekben.

A II. rendű alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesek keresetének teljes elutasítását.

Fellebbezésében a perbeli védekezésében foglaltakra utalt vissza. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes munkatársai állították elő a felpereseket, és ezt követően adták át őket a II. rendű alperes munkatársainak, akik az I. és II. rendű felpereseket a BRFK VII., a III. rendű felperest pedig a X. kerületi Rendőrkapitányságokra szállították, ahol az előállító helyiségekben került sor az előállításukra. A II. rendű alperes esetében kizárólag az előállítás jogszerűsége vizsgálható, mivel az elfogás nem a II. rendű alperes magatartásához kötődött. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy az egyik felperes kihallgatására sem került sor az előállítás során, iratellenes, mert a II. rendű felperest a szabálysértési hatóság az előállítás időtartama alatt meghallgatta.

A törvényi előírásoknak eleget tett, mert az előállítás időtartama egyik felperes esetében sem lépte túl a jogszabályban előírt időtartamot és a szabálysértési eljárás lefolytatására is sor került. A Fővárosi Bíróság más ügyben hozott ítéletében megállapította, hogy a 8 órát meg nem haladó előállítás nem tekinthető jogszabálysértőnek, mivel a demonstrációk következtében előállított személyek nagy száma is indokolhatja az előállítás időtartamának elhúzódását. Ezekre tekintettel hiányzik a kárfelelősség megállapításának egyik feltétele, mégpedig a jogellenes magatartás. Amennyiben a rendőrség egy adott eljárásban a rá vonatkozó anyagi és eljárási szabályok által meghatározott keretek között jár el, a jogszabályok betartásával intézkedik, úgy magatartása nem lehet jogellenes, ezáltal nem sérthet személyhez fűződő jogot sem. Vitatta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint köztudomású és bizonyítást nem igényel az a tény, hogy az alperesek jogellenes magatartása a felpereseknek hátrányt okozott.

Arra az esetre, ha a nem vagyoni kártérítésre kötelezés körében megalapozott a felperesek keresetének jogalapja, a nem vagyoni kártérítés mértékét 150.000 forintra kérte mérsékelni. A jelen esetben a rendőröket intézkedési kötelezettség terhelte, ebből következően jogszerűen került sor a felperesekkel szembeni intézkedés megkezdésére. A felperesek a foganatosított és jogszerű intézkedésekkel szemben, tudatosan szembehelyezkedtek, ezért magatartásuk jogellenesnek minősült, nem úgy jártak el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Megítélése szerint nem maradhat értékelés nélkül az a körülmény, hogy a rendőri intézkedésre a felperesek maguk adtak okot. Önmagában abból a tényből, hogy a szabálysértési felelősség a felperesek terhére nem került megállapításra, nem következik az, hogy az intézkedések jogellenesnek minősülnének, mert kirívó jogalkalmazási hibát nem követett el.

A felperesek és a II. rendű alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéletőrtábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján, csak a fellebbezések korlátai között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontjával teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat teljes körűen ismertette, azokra a másodfokú bíróság csak visszautal az alábbiak kiemelésével.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a alapján, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen - egyebek mellett - a személyes és az emberi méltóság megsértése.

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése szerint, a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Helyesen hivatkozott a II. rendű felperes fellebbezésben arra, hogy az elsőfokú bíróság tényállást részben helytelenül állapította meg. A II. rendű felperest előállítása idején, 2008. április 12. napján 2 óra 48 perces kezdettel, a BRFK I. kerületi Rendőrkapitánysága, mint szabálysértési hatóság, meghallgatta (141-589/2008.szabs). A másodfokú bíróság ennyiben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megváltoztatja és kiegészíti.

A másodfokú bíróság a perbeli demonstrációval kapcsolatosan indított egyéb személyiségvédelmi perekben kifejtett álláspontjával egyezően rámutat arra, hogy a II. rendű alperes a jogszerű oszlatás végrehajtásának nem megfelelő megszervezésével és a felperesek személyes szabadságának indokolatlan korlátozásával sértette meg a felperesek személyes szabadsághoz és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait.

A DVD felvételek és a szabálysértési iratanyagok adatai alapján megállapítható volt, hogy a felperesek jogellenes magatartást nem tanúsítottak, a helyszínen maradásuk annak következménye volt, hogy a II. rendű alperes utasításai nem voltak megfelelőek a ... tér elhagyásához. A felperesek I. rendű alperes általi elfogása szoros összefüggésben volt a II. rendű alperes utasításának nem megfelelő voltával.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a II. rendű alperesnek az a magatartása, mellyel az előállítás hátrányos következményeit a felperesekkel szemben csak a jogszabály által előírt időkorláton belül alkalmazta, önmagában nem eredményez mentesülést a felelősség alól. Ilyen összefüggésben nem csak azt kellett vizsgálni, hogy ezen törvényi szabály a II. rendű alperes betartotta-e, hanem figyelembe kellett venni a felperesek személyes szabadsága, mint az egyik legfontosabb alkotmányos alapjog korlátozásának szükségességét és arányosságát is. A felperesek a rendőri fellépéssel szemben ellenállást nem tanúsítottak, személyazonosságukat felhívásra igazolni tudták, ezért az előállításuk, és az intézkedésnek a törvényi határidőt megközelítő időtartamának fenntartása indokolatlan volt. Az alperesi jogellenes magatartás az oszlatás nem megfelelő kivitelezésében és a felperesek indokolatlan előállításában és ezek folyamatában ragadható meg.

A köztudomású tények alapján mindenképpen megállapítható, hogy a rendőri szervezet által foganatosított és fenntartott személyes szabadság korlátozása mindenképpen hátrányt eredményez, mert egy, a személyiséget jelentősen befolyásoló, az átlagostól jelentős mértékben eltérő élethelyzetet eredményez.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a személyes szabadsághoz és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogok sérelmét a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján. Helyesen alkalmazta ennek következtében a nem vagyoni kártérítés következményét a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése, 355. § (1) és (4) bekezdései szerint.

A felperesi és a II. rendű alperesi fellebbezések alapján a másodfokú bíróság azonban nem látott indokot a nem vagyoni kártérítés elsőfokú bíróság által meghatározott összegének felemelésére, illetve leszállítására sem. Az elsőfokú bíróság az eset és a felperesek személyes körülményeinek mérlegelésével helyesen határozta meg a nem vagyoni kártérítés összegét, melynek felülmérlegelésére a másodfokú bíróság a hasonló tényállású ügyekben hozott döntések nyomán kialakult joggyakorlatot is figyelembe véve sem látott indokot.

A másodfokú bíróság nem osztotta a II. rendű alperes azon álláspontját, hogy a felperesek terhére olyan közreható magatartás lenne róható, amely a nem vagyoni kártérítés összegét mérsékelné.

A felpereseknek a nem engedélyezett demonstráción való részvételük, mint magatartás nem képezte értékelés tárgyát a nem vagyoni kártérítés meghatározásánál. Ennek a magatartásnak a következménye ugyanis a rendezvény feloszlata volt, mely az alperesi oldalon jogszerű intézkedésnek minősült. Mind a felperesi, mind az alperesi magatartások értékelése - a jelen per tényeit figyelembe véve - a feloszlata hatóság általi elhatározását és ennek a résztvevőkkel való közlését követő időszakra történt. Az alperesi magatartások, a fentebb kifejtettekkel összhangban, csak az oszlata megkezdését követő időszakra nézve minősültek részben jogellenesnek, ennek megfelelően a felperesek magatartása is csak ezen időintervallumra figyelemmel képezték vizsgálat tárgyát. Erre az időre azonban nem volt olyan felperesi magatartás megállapítható, ami a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján részbeni mentesülést jelentett volna a II. rendű alperes oldalán.

A felek fellebbezései nem vezettek eredményre, azonban a II. rendű alperesi fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletét az összecszerűség és a megállapítás tekintetében jelentősebb mértékben érintette, ezért a II. rendű alperes köteles viselni a felperesek perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú perköltség a felperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A felperesek személyes költségmentessége és az alperes illetékmentessége következtében a le nem rótt fellebbezési illetéket teljes egészében a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint.

Budapest, 2012. szeptember 11.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő